

Izsó Zita

Tévedések

Amikor legközelebb meglátogatom,
már nem hiszi el, hogy a hegyek mögé lebukó nap
felkel a földgolyó másik felén,
azt képzelni, a földbe süllyedt
és neki kell kiásnia.

Nézem a gödröket,
amiket éjszaka vájt a kertben,
és egy pillanatra elképezelem,
mi lenne akkor,
ha tényleg kipattanna a földből a nap,
mint egy víz alá nyomott labda,
amivel annyi nyáron át játszottunk,
és amiről azt hittük, a miénk,
pedig amíg aludtunk,
a földgolyó másik felén
más gyerekek játszottak vele.

A rozsdásodó kertkapun
még ott van a *harapós kutya* felirat,
a ház előtt néha elsétáló
kirándulók azt hiszik,
az állat teszi tönkre éjjelente a keretet.

Még csak az kellene,
hogy legyen itt egy olyan lény,
aki elhiszi, jó vagyok,
örül nekem, ha megérkezem,
és megnyalja a kezem.

Kezeink

Sok mindenre megtanított.
Például arra, hogy ha piskótát készítesz,
a sütő ajtaját nem szabad kinyitni, mert összeesik.
Ugyanígy nem tanácsos idő előtt megkérdezni
a férfiakat, szeretnek-e.

Ha megemlíted neki
ezeket a dolgokat, azt mondja,
ilyenek az emberek. Legtöbbször az el sem hangzott
mondatokat jegyzi meg,
és utána évekig kínozzák vele magukat.

A jógaórán megtanítottak,
hogyan érintsd meg úgy magadat,
mintha te lennél a saját édesanyád.
Ez csak azért volt nehéz,
mert a kezeidet pont tőle
örökölted.

Ennek a kéznek fogtál rá két ujjára
gyerekkorodban, amikor cowboyosat játszottál,
mintha egy pisztoly csöve lenne,
miközben mindketten tudtátok,
hogy úgysem fogod tudni megvédeni magadat tőle.

A nagymama fonala

Megjött a vérzésem, mondtad
tizenkét évesen, én pedig elképzelttem,
ahogy kifolysz magadból,
és mint amikor a nagyapánk elvágja
a galambjai nyakát, neked is
úgy lógnak majd oldalra a szárnyaid,
amiket ezentúl nem fogsz tudni használni,
már örökre röpképtelen leszel.

Te nevetve mondtad,
hogy egyáltalán nem így van,
nagyon lassan folyik,
ahogy a nagyanyánk tekeri le
a gomolyagról a vörös fonalat,
amikor pulóvert köt nekünk.

Évekkel később
neked mondtam el először,
hogy ezúttal nem jött meg.
Nem akartad visszafejteni a kötést,
hiába rontottuk el mindketten a mintát,
ezért nem kérdezted, boldog vagyok-e,
inkább a fizikai állapotom felől érdeklődtél,

hogy nem jön-e rám gyakran a rosszullet,
mert tudod, az milyen.

Aztán sokkal később,
amikor felnőtt a lányod,
és végre elköltöztél a férjedtől,
már az új házból hívtál,
az első éjszaka után.
Még a dobozokból sem pakoltál ki,
csak belenevettél a telefonba,
hogy nem fogom elhinni,
ebben a korban, ennyi év után
tegnap újra megjött.

Miklya Zsolt

Vadászat

A vadászat ott kezdődik, hogy bekerítenek.
Mire észreveszed, hogy kipécéztek, már késő.
A díszletek mögött a ketrec rácsai, beépítve
vagy sem, csupán esztétikai különbség. Kafka
tudna róla mesélni. Csehov. És sokan mások.
Előbb a távlatot. Amiről álmodtál egykor. Ami
álmodott rólad, talán. Sosem derül ki. Rád szűkül,
mint a gyerekuha. Szűkölhetsz. A végén.

Apád a rácsos ágyban. Magadat láttad, azért
irtóztál tőle. Nem volt mit mondani. Nem is lesz.
Hogy a szarodat eltakarítja-e valaki, hogy hallgat-e
valaki órákon, napokon át, rácsokon át a végén.
Még hogy távlat. *Ábrándozás az élet megrontója.*
Tegyük lejjebb a léceket. Tűzzünk ki reális célt.
Hasznosat, elkötelezhető. Az elköteleződés majd
segít. Irányt szab, célt és hajlíthatatlan rendet.

Akaszd magad a horizontra. Olyan családban,
ahol halmozódnak az akasztottak, mit lehet tenni.
Ha már rég hurokban élsz, burok helyett, mit lehet.
Tekinteted akaszd a horizontra. Mielőtt magától fölakad.
...sszameg! Hangosan mondta, szinte köpte,
a köpet a porban landolt, porba pisálni, köpni,
mint virágot lopni, nem bűn. A teremtés paródiája.
Pedig csak le kéne ülni a porba, s játszani, mint a gyermek.